

Marjukka ja Markku Lulli-Seppälän suorasanaisten libreton suomennos

RICHARD WAGNERIN OOPPERAAN SIEGFRIED

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS

Ensimmäinen kohtaus: (Mime, Siegfried)

MIME

Ainainen kiusa! Tulokseton vaiva!
Paras miekka, jonka koskaan olen
takonut,
kestäisi jättiläisen kourissa:
kuitenkin se, jolle olen sen tehnyt,
tuo pahuksen kakara,
hän napsauttaa ja lyö sen kahtia,
ikäänkuin olisin tehnyt lasten leikkikalun!
On olemassa miekka,
jota hän ei rikkoi:
Notungin sirpaleilla hän ei uhmaisi
minua,
jos vain voisin yhdistää nuo vahvat
palaset,
siihen taitoni eivät riitä!
Mutta jos voisin takoa sen tuolle
rohkealle,
saisin hyvityksen häpeästäni!
Fafner, tuo villi lohikäärme,
asustaa synkässä metsässä;
pelottavan ruhonsa painolla
se vartioi siellä nibelungin aarretta.
Siegfriedin lapsellinen voima hävittäisi
kyllä Fafnerin ruhon:
nibelungin sormuksen voittaisin itselleni.
Vain yksi miekka kelpaa siihen tekoon;
vain Notung hyödyttäisi minua
kateudessani,
kun Siegfried tuhoten sitä heiluttaa:
enkä osaa takoa sitä,
Notungia, miekkaa!
Ainainen kiusa! Tulokseton vaiva!
Paras miekka, minkä koskaan olen tehnyt,
ei kelpaa milloinkaan tuohon ainoaan
tekoon!
Minä vain naputan ja vasaroin,
koska poika sitä vaatii:
hän napsauttaa ja lyö sen kahtia
ja sättii minua, ellen tao hänelle!

SIEGFRIED

Hoiho! Hoiho! Käy kimppuun! Käy
kimppuun!
Pure häntä, pure häntä, tuota
sepäntolvanaa!
Hahahaha!

MIME

Vie pois tuo eläin!
Miksi toit karhun tänne?

SIEGFRIED

Kaksissa tulimme
sinua paremmin kiusataksenne:
Otso, kysypä miekkaa!

MIME

He! Lähetä se pois!
Tuolla on ase:
valmiiksi kiilloitin sen tänään.

SIEGFRIED

Niinpä tänään selviät vielä ehjin nahoin!
Juokse Otso, en tarvitse sinua enää!

MIME

Siedän kyllä sen, että metsästäät karhuja:
mutta miksi tuot elävän eläimen kotiin?

SIEGFRIED

Etsin parempaa toveria
kuin se, joka kotona istuskelee;
syvällä metsässä annoin torveni
kaikuen soida:
ilahduttaisiko hyvä ystävä minua
seurallaan,
kyselin soitollani!
Pensaikosta tuli karhu,
joka muristen kuunteli minua;
se miellytti minua enemmän kuin sinä,
mutta löydän varmasti vieläkin
paremman!
Sitkeällä vitsaksella valjastin sen
ja toin sen sinulta, kelmiltä, kysymään
miekkaa.

MIME

Tein aseesi terävän,
sen terästä varmaan ilahdut.

SIEGFRIED

Mitä hyödyttää sen kirkas terä,
jos teräs ei ole kovaa ja vahvaa?
Hei! Mikä kelvoton lelu tämä on?
Tätä heikkoja puikkoako nimität
miekaksi?
Tässä on sinulle palaset, senkin tumppi:
minun olisi pitänyt lyödä se säpäleiksi
kalloasi vasten!
Vieläkö tuon kerskailijan pitää pilailia
kanssani?
Lörpöttelee minulle jättiläisistä ja
kiivaista taisteluista,
rohkeista teoista ja tehokkaista aseista;
haluaa takoa minulle aseita, tehdä
miekkoja;
ylistää taitoaan
ikäänkuin osaisi jotakin:
kuitenkin, jos otan käteeni
jotain hänen takomaansa,
ensi otteella rikon kelvottoman!
Ellei tuo tietäjä olisi niin raihnainen,
sulattaisiin hänet itsensäkin tekeleensä
mukana,
tuon typerän vanhan kummituksen,
loppuisi sekin kiusa!

MIME

Nyt riehut taas kuin hullu,
suuri on kiittämättömyytesi!
Ellen tee tälle äksylle pojalle
kaikkein parhainta,
mitä hyvää hänelle tein,
sen hän unohtaa heti!
Etkö sitten milloinkaan ajattele,
mitä olen opettanut sinulle kiitoksesta?
Sitä tulee sinun haluisasti totella,
joka aina on osoittanut sinulle hyvyttä.
Taaskaan et halua kuunnella!
Varmaan kuitenkin haluat syötävää?
Vartaasta tuon paistin;
maistaisit varmaan mielelläsi keittoa?
Juuri sinua varten keitin sen.

SIEGFRIED

Paistin paistoin itse itselleni:
kittaa yksin litkusi!

MIME

Tässä on nyt rakkauden paha palkka!
Huolenpidon häpeällinen maksu!
Vikisevästä lapsesta kasvatin sinut,
lämmitin vaatteilla pientä toukkaa;
ruokaa ja juomaa kannoin sinulle,
suojelin sinua kuin omaa nahkaani.
Ja kun vartuit, vahdin sinua:
tein sinulle sijan, jolla pehmeästi nukuit.
Sinulle taoin leikkikaluja ja raikuvan
torven,
sinua ilahduttaakseni näin iloisena vaivaa:
viisailla neuvoilla neuvoin sinut viisaaksi,
loistavilla tiedoilla opetin sinut tietäväksi.
Istun kotona ahkeroiden ja uurastaen
sillä aikaa, kun sinä kuljeskelet missä
mielit:
vain sinun tähtesi kiusassa ja tuskassa,
vain sinun
tähtesi kulutan itseni, minä vanha
kääpiöparka!
Ja kaikesta vaivasta saan palkakseni
äkkikipikaisen pojan kiusan ja vihan!

SIEGFRIED

Paljon opetit minulle, Mime
ja paljon opin sinulta,
kuitenkaan sitä mitä mieluiten minulle
opetit,
ei minun onnistunut milloinkaan oppia:
miten voisin sietää sinua.
Kun kannat minulle juomaa ja ruokaa,
inho ainoastaan ruokkii minut;
kun valmistat minulle pehmeän
makuusijan nukuakseni,
uni ei ota tullakseen;
kun haluat opettaa minua olemaan viisas,
mielelläni pysyn kuurona ja tyhmänä.
Heti kun silmäni osuvat sinuun,
pahaksi tunnen kaiken, minkä teet:
kun näen sinun seisovan, tassuttavan ja
taapertavan,
nöyristellen nyökyttelevän, silmilläsi
pälyilevän:
haluaisin tarttua nyökyttelijän niskaan,
nitistää tuon inhottavan pälyilijän!
Tällä tavoin opin, Mime, sietämään sinua.
Jos olet niin viisas, niin auta minua
tietämään
se, mitä turhaan mietin:
Juoksen metsässä paetakseni sinua,
mutta miksi palaan takaisin?
Kaikki eläimet ovat minulle kalliimpia
kuin sinä:
puut ja linnut, kalat purossa
ovat minulle mieluisampia kuin sinä:
mutta miksi kuitenkin palaan takaisin?
Jos olet viisas, niin kerro se minulle.

MIME

Lapseni, se opettaa sinut tietämään,
kuinka rakas olen sinulle.

SIEGFRIED

Minähän en voi sietää sinua,

älä unohda sitä niin helposti!

MIME

Siihen on syynä villi luontosi, joka sinun, äkäisen, pitäisi pitää aisoissa. Voivotellen ikävöivät poikaset vanhaa pesäänsä; rakkautta on tämä ikävä: niin sinäkin kaipaat minua, niin sinäkin rakastat Mimeäsi - sinun täytyy rakastaa häntä! Mitä linnunpoikaselle on lintu, kun se sitä pesässä syöttää ennen kuin untuvainen osaa lentää: sitä on sinulle, lapselliselle vesalle taitavasti huolehtiva Mime, - niin täytyy olla!

SIEGFRIED

No, Mime, jos olet niin viisas, niin kerropa minulle vielä yksi asia! Linnut lauloivat niin onnellisina keväällä, lintu houkutteli toisen luokseen: sinä itse sanoit, kun halusin tietää, että ne olivat mies ja vaimo. Ne livertelivät niin lemmeikkäästi eivätkä koskaan jättäneet toisiaan, ne rakensivat pesän ja asettuivat hautomaan: sitten pyrähti poikue ilmaan ja vanhemmat hoitivat poikasiaan. Niin myös kauriit lepäsivät pensastossa parittain, jopa villit ketut ja sudetkin: uros kantoi ruokaa pesään, naaras imetti pentuja. Siellä opin, mitä rakkaus on: emolta en koskaan vienyt pentuja. Missä on, Mime, rakastava vaimosi, jota voin kutsua äidiksi?

MIME

Mikä sinun on, hullu? Älä ole hölmö! Vai oletko lintu tai kettu?

SIEGFRIED

Vikisevän lapsen kasvatit, lämmitit vaatteilla pientä toukkaa: mutta miten sait lapsellisen toukan? Et kai tehnyt minua ilman äitiä?

MIME

Sinun täytyy uskoa, mitä sinulle sanon: minä olen sekä isäsi että äitisi.

SIEGFRIED

Sinä valehtelet, inhottava huiputtaja! Miten poikaset muistuttavat vanhempiaan, sen olen onneksi nähnyt. Kun tulin kirkkaan puron äärelle, näin puut ja eläimet peilissä; aurinko ja pilvet sellaisena kuin ne ovat heijastuivat valkkyvässä virrassa. Siellä näin myös oman kuvani; aivan toisenlaisena kuin sinä: yhtä paljon muistutti sammakko välkehtivää kalaa, mutta koskaan ei sammakosta synny kalaa!

MIME

Kaikenlaisia merkillisyyksiä sinäkin

puhut!

SIEGFRIED

Huomaatkos, nyt keksin itse sen, mitä ennen turhaan mietin: Juoksen metsään paetakseni sinua, mutta miksi kuitenkin palaan kotiin? Sinun on ensin selvitettävä minulle, ketkä ovat isäni ja äitini!

MIME

Mikä isä! Mikä äiti! Joutavia kysymyksiä!

SIEGFRIED

Niinpä minun täytyy käydä sinuun käsiksi saadakseni jotain selville: lempeydellä en saa tietää mitään! Minun täytyy puristaa ulos sinusta kaikki: tuskin olisin oppinut edes puhumaan ellen olisi sitä väkisin sinusta, konna, vääntänyt ulos! Kakista ulos, katala ukko! Ketkä ovat isäni ja äitini?

MIME

Melkein tapoit minut! Päästä irti! Kuule nyt himoitsemasi tieto, sellaisena kuin minä sen tiedän. Oi kiittämätön, julma lapsi! Kuuntele nyt, miksi sinä minua vihaat! En ole sen enempiä isäsi kuin serkkusi, ja kuitenkin saat kiittää minua kaikesta! Aivan vieras olet minulle, ainoalle ystävällesi; vain laupeudesta kannoin sinut tänne: nyt saan rakkaan palkan! Miksi minä hullu odotin kiitosta? Kerran makasi vaikertava nainen tuolla ulkona villissä metsässä: autoin hänet tänne luolaan hoivatakseni häntä lämpimän lieden äärellä. Hän kantoi lasta kohdussaan; surullisena hän synnytti sen täällä; hän vääntelevä sinne tänne, minä autoin, minkä kykenin. Suuri oli hätä! Hän kuoli, mutta Siegfried pelastui.

SIEGFRIED

Äiti siis kuoli synnyttäessään minut?

MIME

Minun suojelukseeni hän jätti sinut. Mielelläni huolehdin lapsesta. Minkä vaivan Mime näkikään, miten hän auttoikaan hädässä! "Vikisevästä lapsesta sinut kasvatin."

SIEGFRIED

Minusta tuntuu, että sanoit sen jo! Mutta sanopa nyt, miksi nimeni on Siegfried?

MIME

Niin käski äitisi minun sinua nimittää: Siegfriedinä sinusta tulisi voimakas ja kaunis. "Vaatteilla lämmitin pientä toukkaa."

SIEGFRIED

Kerro minulle nyt, mikä oli äitini nimi?

MIME

En taida tietää sitä! "Ruokaa ja juomaa kannoin sinulle."

SIEGFRIED

Sinun on sanottava minulle se nimi!

MIME

Taisinpa unohtaa sen. Ei, odota! Hänen nimensä taisi olla Sieglinde, hänen, joka surussa antoi sinut minulle. "Suojelini sinua kuin omaa nahkaani."

SIEGFRIED

Nyt kysyn, mikä oli isäni nimi!

MIME

Häntä en ole milloinkaan nähnyt.

SIEGFRIED

Mutta äiti varmasti mainitsi nimen!

MIME

Hän sanoi vain, että isäsi oli kaatunut; sinut, isättömän hän jätti huostaani. "Ja kun vartuit, vahdin sinua; tein sinulle sijan, jolla pehmeästi nukuit."

SIEGFRIED

Lopeta tuo ikuinen kaakatus! Jotta uskoisin tämän tarinan, ja sen ettet ole valehdellut minulle mitään, näytä minulle todiste!

MIME

Mikä saisi sinut vakuuttuneeksi? SIEGFRIED Korvani eivät usko sinua, vain silmäni uskovat sinua: mitkä todisteet tukevat sinua?

MIME

Tämän äitisi antoi minulle: vaivasta, syöttämisestä ja hoidosta, hän jätti tämän pieneksi palkkioksi. Katso tänne, katkennut miekka! Sinun isäsi, hän sanoi, käytti sitä, kun hän kaatui viimeisessä taistelussaan.

SIEGFRIED

Nämä palat sinun täytyy takoa minulle! Sitten heilutan oikeata miekkaa! Ylös siitä! Pane töpinäksi, Mime! Käy työhön; jos osaat jotakin kunnollista, näytä nyt taitosi! Älä petä minua huonolla leikkikalulla: vain näihin palasiin uskon! Jos huomaan sinut laiskaksi, jos liität ne yhteen huonosti, jos paikkaat huonoilla aineilla vahvan teräksen, sinuun, pelkuriin, käyn käsiksi ja näytän sinulle, mitä selkäsauna on! Sillä vielä tänään, vannon sen, haluan tuon miekan; aseeseen saan vielä tänään!

MIME

Miksi haluat miekan jo tänään?

SIEGFRIED

Lähtäkseni heti metsästä maailmaan palaamatta koskaan!

Kuinka iloinen olenkaan, kun olen vapaa,
mikkään ei sido eikä pakota minua!
Sinä et ole minun isäni,
kaukana on kotini;
tupasi ei ole taloni,
minun katonni ei ole sinun.
Niin kuin kala iloisena ui tyrskyissä,
niin kuin peippo vapaana lentää pois:
lennän täältä, kuljen tyrskyjen mukana,
kuljen kuin tuuli yli metsien,
enkä näe enää koskaan sinua, Mime!

MIME

Pysähdy! Pysähdy! Pysähdy! Mihin?
Hei! Siegfried! Siegfried! Hei!
Sinne hän syöksyy pois! Nyt minä istun
tässä:
vanhan vaivan lisäksi minulla on tämä
uusi,
nyt on viisauteni lopussa!
Miten nyt autan itseäni?
Kuinka pidän hänet täällä?
Miten ohjaan huimapään Fafnerin
pesään?
Miten liitän yhteen itsepäisen teräksen
palaset?
Minkään uunin hehku ei saa hehkumaan
tätä jaloa metallia,
mikkään kääpiön vasara ei pysty tuohon
lujaan aineeseen,
nibelungin viha,
häätä ja hiki eivät yhdistä Notungin palasia
minulle,
eivät tao minulle miekkaa ehjäksi!

Toinen kohta (Mime, Vaeltaja = Wotan)

VAELTAJA

Terve sinulle, viisas seppä!
Matkasta väsyneelle vieraalle
suonet vieraanvaraisesti talosi suojaan!

MIME

Kuka etsii minua villissä metsässä?
Kuka seuraa minua asumattomassa
metsässä?

VAELTAJA

Vaeltajaksi maailma kutsuu minua,
laajalti olen vaeltanut:
olen kulkenut paljon maan selällä.

MIME

Niinpä kulje edelleen
äläkä pysähdy tänne,
jos maailma kerran sinua Vaeltajaksi
sanoo!

VAELTAJA

Vieraanvaraisuutta olen saanut hyvien
luona,
lahjoja ovat monet suoneet minulle:
sillä epäonnea tulee pelätä sen, joka on
epäystävällinen.

MIME

Epäonni asuu aina luonani:
haluatko sitä raukalle lisää?

VAELTAJA

Olen tutkinut paljon, oppinut paljon:
Tärkeitä tietoja olen voinut antaa monille,
monesta olen poistanut vaivan,
kuluttavan sydänhädän.

MIME

Vaikka vakoilit viisaasti
ja urkit paljon,
en tarvitse täällä vakoilijaa enkä urkkijaa.
Haluan olla yksinäni ja erillään,
tyhjäntoimittajan annan mennä
matkoihinsa.

VAELTAJA

Moni kuvitteli olevansa viisas,
mutta häneltä puuttui juuri se tieto, jota
eniten tarvitsi,
annoin hänen tiedustella sitä, mikä häntä
hyödytti,
palkkioksi opastin häntä sanoillani.

MIME

Monet säilyttävät hyödyttömiä tietoja:
minä tiedän aivan tarpeeksi.
Minulle riittää viisauteni,
en halua enempää:
sinulle, viisaalle, tiedän tien!

VAELTAJA

Istun tässä lieden äärellä,
asetan pääni
pantiksi tietokilvassa:
pääni on sinun
ja saat pitää sen,
ellet saa selville sitä,
mikä auttaa sinua,
jos en pysty lunastamaan päätäni opillani.

MIME

Miten pääsen urkkijasta eroon?
Minun täytyy esittää hänelle pulmallisia
kysymyksiä.
Pääsi on vieraanvaraisuuteni panttina:
pidäpä huoli siitä, että vastaat järkevästi!
Esitän vapaasti kolme kysymystä.

VAELTAJA

Kolme kertaa minun on osuttava oikeaan.

MIME

Liikuit paljon
maan selällä,
laajalti vaelsit läpi maailman,
nyt sano minulle viisaasti:
mikä suku asuu maan syvyydessä?

VAELTAJA

Maan syvyydessä asuvat nibelungit:
Nibelheim on heidän maansa.
He ovat pimeyden haltioita;
Musta-Alberich hallitsi heitä kerran!
Lumotun sormuksen mahtava voima
kesytti hänelle ahkeran kansan.
Kallisarvoisia rikkauksia, kimaltelevan
aarten
he kasasivat hänelle:
sen avulla hänen piti voittaa maailma
itselleen.
Mitä kysyt toiseksi, kääpiö?

MIME

Paljon, Vaeltaja, kerroit minulle
maan sydäimestä:
nyt sano minulle selvästi:
mikä suku lepää maan selällä?

VAELTAJA

Maan selällä
kukoistaa jättiläisten suku:
Riesenheim on heidän maansa.

Fasolt ja Fafner, karskit ruhtinaat
kadehtivat nibelungien valtaa;
mahtavan aarten he voittivat itselleen
ja sen mukana saivat sormuksen.
Siitä veljekset riitaantuivat:
Fasolt kaatui, villinä lohikäärmeenä
vahtii Fafner nyt aarretta.
Nyt on kolmas kysymys uhkaamassa.

MIME

Paljon, Vaeltaja, kerroit minulle
maan kolkolta selältä.
Nyt kerro minulle:
mikä suku asuu pilvisessä korkeudessa?

VAELTAJA

Pilvisessä korkeudessa asuvat jumalat:
Valhalla on heidän salinsa.
He ovat valkeuden haltioita;
Valo-Alberich, Wotan, hallitsee joukkoa.
Maailmansaarnin pyhimmästä oksasta
hän teki itselleen peitsenkahvan:
vaikka saarninrunko kuivettuisikin, ei
peitsi kuitenkaan koskaan tuhoudu;
sen kärjellä Wotan hallitsee maailmaa.
Pyhän uskollisuuden liitonmerkit
hän leikkasi kahvaan.
Maailma on sen käsissä,
joka käyttää peistä,
jota Wotanin nyrkki ympäröi.
Hänen edessään taipuvat nibelungien
joukot,
hänen käskynsä kesytti jättiläisten
roskajoukon:
ikuisesti he kaikki tottelevat
peitsen vahvaa herraa.
Nyt sano, viisas kääpiö,
tiesinkö vastaukset kysymyksiisi?
Saanko pitää pääni?

MIME

Vastasit kysymyksiin ja lunastit pääsi:
nyt, vaeltaja, mene tiehesi!

VAELTAJA

Sinun olisi pitänyt kysyä
sitä, mikä sinua hyödyttäisi:
Annoin pääni takuiksi tiedoistani.
Koska nyt et tiedä sitä,
mitä tarvitset,
otan pääsi pantiksi.
Vieraanvaraisuudelta ei tuntunut
tervehdyksesi,
pääni annoin käsiisi
nauttiakseni lietesä lämmöstä.
Kilvan sääntöjen mukaan otan sinut nyt
pantiksi,
ellet ratkaise kolmea kysymystä.
Keskitä mielesi, Mime!

MIME

Kauan sitten lähdin kotimaastani,
jo kauan sitten erkanin
äitini kohdusta;
minulle loistivat Wotanin silmät,
ne katselivat luolaan:
niiden edessä hupeni äitini viisaus.
Vaeltaja, kysy sitten!
Ehkä minun onnistuu pakotettuna
lunastaa
kääpiön pääni.

VAELTAJA

Nyt, kunnan kääpiö,
sano minulle ensiksi:

mitä sukua
Wotan kohteli kaltoin,
mutta mikä kuitenkin oli lähinnä hänen
sydäntään?

MIME

Vähän olen kuullut sankarien suvusta;
mutta tästä kysymyksestä kyllä selviän.
Wälsungit on mielisuku,
jonka Wotan siitti ja jota lempeästi
rakasti,
ja jolle hän osoitti myös epäsuosiota.
Siegmund ja Sieglinde polveutuivat
Wälsestä,
villin epätoivon kaksospari:
he siittivät Siegfriedin,
vahvimman wälsunginvesan.
Säilytinkö, Vaeltaja, ensimmäisen kerran
pääni?

VAELTAJA

Kuinka tarkkaan kuvasitkaan minulle
tuon suvun,
viekkaaksi huomaan sinut, äkäisen!
Ensimmäisestä kysymyksestä pääsit
vapaaksi.

Toiseksi sano minulle kääpiö:
viisas nibelung huolehtii Siegfriedistä;
jonka tulee tappaa Fafner hänen
puolestaan,
jotta hän saisi sormuksen
tullakseen aarteen haltijaksi.
Mitä miekkaa täytyy Siegfriedin käyttä
tappaakseen Fafnerin?

MIME

Notung on tuo kadehdittava miekka;
Wotan iski sen saarnin runkoon:
se oli tarkoitettu sille,
joka veti sen ulos rungosta.
Vahvimmatkaan sankarit eivät pystyneet
siihen:
Siegmund, rohkea, yksin kykeni siihen:
vakaasti hän vei miekan taisteluun,
kunnes Wotanin peitsi pirstoi sen
palasiksi.
Nyt ovat palat viisaan sepän hallussa,
sillä hän tietää, että Wotanin miekan
avulla
rohkea, tyhmä lapsi,
Siegfried, lyö lohikäärmeen kuoliaaksi.
Säilytinkö, minä kääpiö, myös toisen
kerran pääni?

VAELTAJA

Viisain olet kaikista viisaista,
kuka olisikaan vertaisesi?
Koska olet niin viisas,
että käytät lapsellista sankaria
kääpiön tarkoituksiin,
niin uhkaan sinua nyt kolmannella
kysymyksellä!
Sano minulle, sinä viisas aseseppä:
kuka takoo vahvoista palasista
Notungin, miekan?

MIME

Palat! Miekka!
Voi! Päättäni huimaa!
Miten aloitan?
Mitä keksin?
Kirottu teräs, kunpa en olisi varastanut
sitä!
Se on naulannut minut tuskaan ja hätään!
Minulle se pysyy kovana,

en kykene sitä takomaan:
niitit ja juotosmetallit jättävät minut
pulaan!

Viisain seppä ei tiedä keinoa!
Kuka nyt takoo miekan,
kun minä en voi?
Kuinka minä sen tietäisin?

VAELTAJA

Kolme kertaa sinä kysyit,
kolmasti selviydyin kysymyksistäsi:
turhia kaukaisuuksia sinä tutkistelit;
mutta mikä oli sinua lähinnä,
mitä tarvitsit, ei sinulle tullut mieleen.
Nyt, arvaan, tulet hulluksi:
olen voittanut viisaan pääsi!
Nyt, Fafnerin rohkea voittaja,
kuule, lannistettu kääpiö:
"Vain se, joka ei ole koskaan oppinut
pelkäämään,
takoo Notungin uudelleen."
Viisaan pääsi säästän tänään,
sen pudottamisen jätän sille,
joka ei ole oppinut pelkäämään!

Kolmas kohtaus (Mime, Siegfried)

MIME

Kirottu tuli!
Mikä liekehtii tuolla ilmassa?
Mikä lepattaa ja välkehtii,
Mikä loimottaa ja lehahtelee,
mikä huojuu ja heiluu
ja häilyy ympäriinsä?
Tuolla kimmeltää ja sädehtii
auringon hehkussa!
Mikä suhisee ja sihisee
ja humisee nyt noin?
Se ritisee ja rapisee
ja rätisee tänne päin!
Tuolta se tunkeutuu metsän läpi
ja lähestyy minua!
Kaamea kosto kohooa minua vastaan:
lohikäärme hyökkää kimppuuni!
Fafner! Fafner!

SIEGFRIED

Hei siellä! Sinä laiskuri!
Oletko jo valmis?
No, nopeasti, miten miekan takominen
sujuu?
Mihin se seppä on joutunut?
Livistiköhän hän?
Hei! Mime, sinä mämmikoura!
Missä olet? Missä piileksit?

MIME

Sinäkö se olitkin, lapsi?
Tuletko yksin?

SIEGFRIED

Alasimen takana?
Sano, mitä puuhaat siellä?
Teroititko miekkaani?

MIME

Miekka? Miekka?
Kuinka voisin sen takoa?
"Vain se, joka ei ole koskaan oppinut
pelkäämään,
takoo Notungin uudelleen."
Liian viisas olen sellaiseen työhön!

SIEGFRIED

Minulleko puhut?
Pitääkö minun neuvoa sinua?

MIME

Mistä saan kunnollisen neuvon?
Viisaan pääni olen menettänyt kilvassa:
lannistettu, kukistettu olen sille,
"joka ei koskaan ole oppinut
pelkäämään."

SIEGFRIED

Mitä verukkeita nuo ovat?
Yritätkö paeta minua?

MIME

Mielelläni rientäisin sen luokse,
joka tuntee pelon!
Mutta jätin sen opettamatta pojalle!
Minä tyhmä unohdin tämän ainoan
hyvän:
Hänen piti oppia rakastamaan minua,
mutta se epäonnistui!
Miten opetan hänet pelkäämään?

SIEGFRIED

Hei! Pitäisikö minun auttaa?
Mitä olet tehnyt tänään?

MIME

Huolissani sinusta
unohduin ajattelemaan,
kuinka opettaisin sinulle erään tärkeän
asian.

SIEGFRIED

Kunnes putosit penkkisi alle:
mitä tärkeää löysit sieltä?

MIME

Opin pelon,
sinulle, tyhmälle, opetettavaksi.

SIEGFRIED

Mitä se sellainen pelko on?

MIME

Etkö ole koskaan tuntenut sitä
ja kuitenkin haluat lähteä metsästä
kausa maailmaan?
Mitä hyödyttää lujin miekka,
jos pelko pysyy sinulle vieraana?

SIEGFRIED

Typeriä neuvojako keksit taas?

MIME

Äitisi neuvon mukaan toimin;
minkä lupasin, se täytyy minun nyt
täyttää:
en päästä sinua kavalaan maailmaan,
ennen kuin olet oppinut pelon.

SIEGFRIED

Onko se taito,
jota en vielä tunne?
No niin! Mitä se sellainen pelko on?

MIME

Etkö ole koskaan tuntenut synkässä
metsässä
hämärän aikaan oudolla seudulla,
kun kaukana suhisee, sihisee ja kohisee,
villi murina kuuluu lähempää,
hurjat liekit leimuavat ympärilläsi,

vellova humina häilyy sinua kohti:
etkö tuntenut silloin koskaan
kammottavan kauhun hiipivän jäseniisi?
Kylmät väristykset vavisuttavat jäseniäsi,
rinnassa vapisten ja ahdistuneena
lyö takova sydän?
Ellet ole sitä tuntenut,
on pelko sinulle vielä vierasta.

SIEGFRIED
Merkillisen kummallista sen täytyy olla!
Lujana ja vakaana tunnen sydämeni
rinnassani.
Kauhu ja kammo,
väreet ja vapistukset,
kuumotus ja huimaus,
takominen ja hakkaaminen;
miehelläni kokisin ahdingon,
ikäväiden kaipaen sitä iloa!
Mutta kuinka voit opettaa sen minulle,
Mime?
Kuinka sinusta mämmikourasta olisi
minulle opettajaksi?

MIME
Seuraa vain minua; opastan sinua hyvin:
Minä keksin sen siinä mietiskellessäni,
tiedän kauhean lohikäärmeen,
joka on tappanut ja ahmaissut monta:
Fafner opettaa sinulle pelon,
seuraatko minua hänen pesäänsä?

SIEGFRIED
Missä hänen pesänsä on?

MIME
Neidhöhleksi sitä sanotaan:
idässä siellä, missä metsä loppuu.

SIEGFRIED
Silloinhan se ei ole kaukana maailmasta?

MIME
Maailma on aivan lähellä Neidhöhleä.

SIEGFRIED
Sitten sinun täytyy viedä minut sinne,
kun olen oppinut pelon,
lähdän nopeasti maailmaan!
Siksi kiirehdi! Tao miekka,
maailmalla tahdon heiluttaa sitä.

MIME
Miekka? Voi kurja!

SIEGFRIED
Nopeasti pajaan!
Näytä, mitä olet saanut aikaan!

MIME
Kirottu teräs!
En osaa paikata sitä:
sen sitkeää lumousta
ei taivuta mikään kääpiön voima.
Joka ei tunne pelkoa,
löytää helposti keinot.

SIEGFRIED
Hienoja tekosyitä keksii tämä laiskuri;
hänen pitäisi tunnustaa olevansa
poropeukalo,
nyt hän viekkaasti kiemurtelee siitä irti!
Tänne palat!
Pois tieltä poropeukalo!
Isän teräs tottelee minua:

minä itse taon miekan!

MIME
Olisitpa opetellut sepäntaitoa ahkerasti,
nyt sinulle olisi siitä hyötyä:
kuitenkin olit aina laiska opissa,
mitä kunnollista nyt sitten tekisit?

SIEGFRIED
Mitä oppimestari ei osaa,
osaisiko sen oppipoika,
jos hän olisi aina mestaria totellut?
Nyt tiehesi siitä!
Älä sekaannu tähän;
muuten heitän sinutkin tuleen!

MIME
Mitä aiot?
Ota toki juotinmetallia:
valmistin seoksen jo kauan sitten.

SIEGFRIED
Vie pois sotkusi!
En tarvitse sitä:
tuollaisella moskalla en korjaa miekkaa!

MIME
Sinä pilaat viilan,
raastat rikki raspin:
haluatko turmella teräksen?

SIEGFRIED
Minun täytyy nähdä sen pirstoutuvan
palasiin,
mitä on rikottu, sen sitten kokoan ehjäksi.

MIME
Tässä ei auta mikään tietäjä,
sen näen selvästi:
tässä auttaa tyhmää yksin tyhmyys!
Miten hän heiluu ja hurjasti reuhtoo!
Hän rikkoo teräksen
eikä hänelle tule siitä kuuma!
Vaikka olen niin vanha kuin luola ja
metsät,
en ole milloinkaan nähnyt mitään
tuollaista!
Hän onnistuu miekan taonnassa,
sen voin jo nähdä:
pelottomasti hän liittää sen kokonaiseksi.
Vaeltaja tiesi sen hyvin!
Miten kätken nyt onnetoman pääni?
Rohkea poika tulee pudottamaan sen,
ellei Fafner opeta hänelle pelkoa!
Voi minua raukkaa!
Miten hän tappaa lohikäärmeen,
jos hän oppii pelon siltä?
Miten saan itselleni sormuksen?
Kirottu ahdinko!
Olen ansassa, ellen löydä viisasta neuvoa,
kuinka itse kukistaisin pelottoman.

SIEGFRIED
Hei, Mime! Nopeasti!
Mikä on tämän pirstomani miekan nimi?

MIME
Notung on tuo kelpo miekka,
äitisi kertoi minulle niin.

SIEGFRIED
Notung! Notung! Kelpo miekka!
Miksi sinun piti rikkoutua?
Palasiksi olen nyt rikkonut terävän
loistosi,

sulatuspannussa korvennan sirpaleitasi.
Hoho! Hoho! Hohei! Hohei! Hoho!
Puhalla palje! Puhalla hehkuun!
Villinä metsässä kasvoi puu,
sen olen kaatanut,
ruskean saarnin poltin hiileksi,
liedessä se makaa nyt kasassa.
Hoho! Hoho! Hohei! Hohei! Hoho!
Puhalla palje! Puhalla hehkuun!
Miten rohkeasti palaakaan tuon puun
hiili,
miten kirkkaana ja loistavana se
hehkuukaan!
Hyppivänä kipinöinä se säkenöi:
Hohei! Hoho! Hohei!
ja sulattaa minulle teräksen palat.
Hoho! Hoho! Hohei! Hohei! Hoho!
Puhalla palje! Puhalla hehkuun!

MIME
Hän takoo miekan
ja kaataa Fafnerin:
sen nyt selvästi ymmärrän.
Aarteen ja sormuksen hän saa pian,
kuinka käännän hänen voittonsa itselleni?
Viisaudella ja viekkauksella voitan
molemmat
ja saan pitää pääni.

SIEGFRIED
Hoho! Hoho! Hohei! Hohei! Hohei!

MIME
Kamppailtuuan väsyksiin lohikäärmeen
kanssa,
vaivoista hänet virkistää juoma:
maukkaista mehuista, jotka olen kerännyt,
valmistan juoman hänelle:
hänen tarvitsee juoda vain muutamia
pisaroita
ja hän vaipuu tiedottomana uneen.
Omalla aseellaan,
jonka hän on itse itselleen voittanut,
raivaan hänet helposti tieltäni
ja saan sormuksen sekä aarteen.
Hei, viisas Vaeltaja,
näytänkö sinusta tyhmältä?
Mitä pidät hienosta suunnitelmastani?
Enkö löytänytkin neuvoa ja rauhaa?

SIEGFRIED
Notung! Notung! Kelpo miekka!
Nyt sulivat teräksesi sirpaleet!
Nyt uit omassa liemessäsi.
Pian heilutan sinua omana miekkanani!
Veteen virtasi tulivirta:
hurjasti raivoten se kihisi!
Miten polttavana se virtasikaan,
niin vedessä se ei enää virrannut.
Jäykkä ja luja se oli,
kopea, kova teräs:
kuumaa verta pian virtaa sen ympärillä!
Nyt hikoile vielä kerran,
jotta voin takoa sinut,
Notung, kelpo miekka!
Mitä puuhaa tuo tompperi
tuolla padan kanssa?
Kun minä sulatan täällä terästä,
valmistatko sinä siellä keittoa?

MIME
Seppä on joutunut häpeään,
oppipoika opettaa mestariaan:
vanhuksen taidot ovat loppuunkäytetyt
ja hän kelpaa kokiksi lapselle.

Kun lapsi sulattaa raudan liemeksi,
valmistaa vanhus munista hänelle keittoa.

SIEGFRIED

Mime, voimamies,
opettelee nyt keittämistä,
sepän työt eivät maita hänelle enää.
Hänen kaikki miekkansa olen paiskannut
rikki,

hänen keitoksiaan en halua maistaa!

Pelon oppiin

hän haluaa minut viedä:

vieraan pitää se minulle opettaa:

minkä hän parhaiten taitaa,

sitä hän ei minulle osaa opettaa:

aina hän kykenee pilaamaan kaiken!

Hoho! Hoho! Hohei!

Tao, vasarani, kova miekka!

Hoho! Hohei! Hoho! Hohei!

Kerran värjäsi veri vaalean sinisyytesi;

sen punainen tihku värjäsi sinut:

kylmästi nauroit silloin,

kuuman nuolit viileäksi!

Heiaho! Haha! Haheiaha!

Nyt saa tuli sinut hehkumaan,

sinun pehmennyt kovuutesi väistyy

vasarani edessä:

vihaisena sinä syökset kipinöitä,

koska kesytin sinut itsepäisen!

Heiaho! Heiaho! Heiahohoho! Hahei!

MIME

Hän tekee itselleen terävän miekan

kaataakseen Fafnerin, kääpiön vihollisen:

minä valmistan petollisen juoman

vangitakseni Siegfriedin, joka kaatoi

Fafnerin.

Juoneni on onnistuttava,

palkkion on hymyiltävä minulle!

SIEGFRIED

Hoho! Hoho! Hahei!

Tao vasarani kova miekka!

Hoho! Hahei! Hahei! Hoho!

Miten iloitsenkaan hilpeistä kipinöistä!

Vihan voima koristaa rohkeaa:

iloisesti naurat minulle,

vaikka näytät nyreältä ja vihaiselta!

Heiaho, haha, haheiaha!

Hehkun ja vasaran avulla onnistun;

voimakkain iskuin suoristan sinut,

nyt katoaa punainen häpeä;

tule niin kovaksi ja lujaksi kuin vain

osaat.

Heiaho! Heiaho! Heiahohoho! Heiah!

MIME

Veljeni tekemän

kimmeltävän sormuksen,

johon hän loihti taikavoiman,

kimaltavan kullan, joka tekee hallitsijaksi,

olen voittanut itselleni!

Se on hallussani!

Itse Alberichin, joka kerran orjuutti

minua,

pakotan nyt kääpiöorjuuteen;

nibelung-ruhtinaana palaan sinne,

koko joukon täytyy totella minua!

Halveksittu kääpiö, miten häntä

kunnioitetaankaan!

Minun joukkoihini tulevat jumalat ja

sankarit,

minun nyökkäyksestäni polvistuu koko

maailma,

vihani edessä se vapisee!

Sitten Mimellä ei ole enää mistään vaivaa,

muut hankkivat hänelle ikuisen aarteen.

Mime, rohkea, Mime on kuningas!

Haltioiden ruhtinas, kaikkeuden valtias!

Hei, Mime! Kuinka sinua onnistikaan!

kukapa olisi uskonut?

SIEGFRIED

Notung! Notung! Kelpo miekka!

Nyt olet jälleen kiinni kahvassa.

Olit palasina, minä kokosin sinut,

mikään isku ei pirsto sinua enää.

Kuolevan isän käsiin teräs hajosi,

elävä poika loi sen uudeksi:

nyt nauraa sen kirkas loiste hänelle

sen terävä reuna leikkaa kärkkäästi:

Notung! Notung! Kelpo miekka!

Herätän sinut jälleen eloon.

Kuolleena makasit tuolla palasina,

nyt loistat uhmaavana ja ylevänä.

Näytä nyt raukoille loisteesi!

Lyö väävät, kaada konnat!

Katso, Mime, seppä:

näin leikkaa Siegfriedin miekka!

TOINEN NÄYTÖS

*Ensimmäinen kohtaus (Alberich, Vaeltaja,
Fafner)*

ALBERICH

Metsässä ja yössä vartioidin Neidhöhlen

edessä,

korvani kuuntelevat, vaivalloisesti

tähyilevät silmäni.

Pelokas päivä, joko olet tulossa?

Sarastatko tuolla pimeyden keskellä?

Mikä loiste säihkyi tuolla?

Lähemmäksi välkehtii kirkas paiste;

se juoksee kuin loistava ori,

syöksyy kohisten metsän läpi.

Lähestyykö jo lohikäärmeen surmaaja?

Onko se jo Fafnerin kaataja?

Valo sammuu,

loiste piiloutuu katseelta.

On jälleen yö.

Kuka lähestyy tuolta kimaltaen varjossa?

VAELTAJA

Neidhöhlen olen tullut yöllä:

kenet huomaan tuolla pimeydessä?

ALBERICH

Kuka uskaltaa näyttäytyä täällä?

Mitä tahdot täältä?

Painu tiehesi!

Pois täältä, häpeämätön varas!

VAELTAJA

Musta-Alberich, harhailtko täällä?

Vartioitko Fafnerin pesää?

ALBERICH

Etsitkö uusia ilkitöitä?

Älä jää tänne, väisty täältä!

Petoksesi riittivät täyttämään paikan

hädällä,

siksi sinä häpeämätön, jätä meidät

rauhaan!

VAELTAJA

Tulin katsomaan,

en toimimaan:

kuka estäisi Vaeltajaa kulkemasta?

ALBERICH

Sinä raivoisien juonien neuvoja!

Jos olisin sinulle mieliksi ja

vielä niin tyhmä kuin silloin,

kun orjuutit minut, hölmön,

miten helposti onnistuisikaan

ryöstää sormus minulta vielä kerran!

Ole varuillasi! Tunnen hyvin metkusi;

eikä myöskään heikko kohtasi

jäänyt minulta huomaamatta.

Minun aarteellani maksoit velkoja,

minun sormukseni oli vaivanpalkkana

jättiläisille,

jotka rakensivat linnasi.

Mitä kerran uhmaaville lupasit,

on edelleen kirjoitettuna

peitsesi kopeaan kahvaan.

Et voi ryöstää jättiläisiltä takaisin

sitä, minkä kerran olet antanut maksuksi:

sillä teolla halkaisisit itse peitsesi kahvan;

sinun kädessäsi kopea sauva,

vahva, hajoaisi kuin akanat tuuleen!

VAELTAJA

Ei yhdelläkään liiton merkillä

se sido sinua, rosvoa, minuun:

sinut kukisti peitseni voimallaan;

siksi varjelen sen hyvin sotaa varten.

ALBERICH

Kuinka vahvana uhkaillet uhmaavalla

voimalla

ja kuinka pelokas olet sydämestäsi!

Kuolemaan tuomittu on kiroukseni kautta

aarteen vartija:

Kuka perii hänet?

Tuleeko kadehdittava aarre

kuulumaan jälleen nibelungeille?

Se kärventää sinut ikuisella huolella!

Jos minä vielä kerran pidän sitä

kädessäni,

toisin kuin tyhmät jättiläiset

käytän sormuksen voimaa:

silloin vapisisi sankarien ikuinen

hallitsija!

Valhallaan korkeuksiin syöksyn Hellan

joukon kanssa,

maailman valtias olen silloin minä!

VAELTAJA

Tunnen aikeesi hyvin,

se ei kuitenkaan huolestuta minua.

Sormuksen voittaja hallitsee sitä.

ALBERICH

Miten hämäästi puhutkaan siitä,

minkä selvästi kuitenkin tiedän!

Vastarintasi riippuu sankarien pojista,

jotka rakkaasti ovat verestäsi puhjenneet

kukkaan.

Etkö pitänytkin huolta pojasta,

joka viisaasti poimii sinulle hedelmän,

jota itse et saa taittaa?

VAELTAJA

Älä riitele minun kanssani vaan Mimen:

veljesi saattaa sinut vaaraan;

hän tuo tänne pojan,

jonka tulee kaataa Fafner hänen

puolestaan.

Poika ei tiedä mitään minusta,
nibelung käyttää häntä omiin
tarkoituksiinsa.
Siksi sanon sinulle, ystäväiseni,
tee vapaasti, mitä sinua hyödyttää!
Kuuntele minua tarkkaan: ole varuillasi!
Poika ei tunne sormusta,
mutta Mime kertoo hänelle.

ALBERICH
Pidätkö näppisi irti aarteesta?

VAELTAJA
Sen, jota rakastan, annan tehdä mielensä
mukaan;
seisoo hän tai kaatuu, on hän itsensä
herra:
vain sankarit voivat hyödyttää minua.

ALBERICH
Taistelenko vain Mimen kanssa
sormuksesta?

VAELTAJA
Lisäksesi vain hän himoitsee kultaa.

ALBERICH
Ja kuitenkin en voita sitä häneltä?

VAELTAJA
Sankari lähestyy voittaakseen aarteen;
kaksi nibelungia tavoittelee kultaa;
Fafner, Sormuksen vartija, kaatuu:
se, joka sormuksen sieppaa, on sen
voittanut.

Haluatko tietää vielä muuta?
Tuolla makaa lohikäärme.
Jos varoitat häntä kuolemasta,
hän ehkä mielellään antaa leikkikalunsa
sinulle.

Minä itse herätän hänet puolestasi.
Fafner, Fafner! Herää, lohikäärme!

ALBERICH
Mitä tuo villi aikoo?
Soisiko hän sen tosiaan minulle?

FAFNER
Kuka häiritsee untani?

VAELTAJA
Täällä on eräs,
joka haluaa varoittaa sinua vaarasta:
hän palkitsee sinut elämällä,
jos sinä palkitset elämän hänelle
aarteella, jota vartioit.

FAFNER
Mitä hän haluaa?

ALBERICH
Herää, Fafner! Herää, sinä lohikäärme!
Vahva sankari lähestyy
voittaakseen sinut.

FAFNER
Söisin hänet mielelläni.

VAELTAJA
Rohkea on pojan voima,
terävästi leikkaa hänen miekkansa.

ALBERICH
Hän tavoittelee vain kultaista sormusta:
anna minulle sormus palkaksi,

niin minä käänän taistelun;
sinä vartioit aarretta
ja elät kauan rauhassa!

FAFNER
Minä makaan ja pidän aarteeni,
antakaa minun nukkua!

VAELTAJA
No niin, Alberich, se osui vikaan.
Mutta älä sano minua enää kelmiksi!
Ota vaarin vielä tästä neuvosta:
kaikki kulkee omaa tietään,
sinä et pysty muuttamaan mitään.
Jätän sinut tänne, asetu tukevasti:
yritä tulla toimeen veljesi kanssa,
hänenlaistaan vastaan voit varustautua
paremmin.
Mitä vielä on muuta, opit sen pian!

ALBERICH
Hän ratsastaa pois valkealla oriilla;
jättäen minut suruun ja pilkkaan.
Mutta naura vain
kevytmielinen, huvittelunhaluinen
jumalroskajoukko!
Näen vielä teidän kaikkien menehtyvän!
Niin kauan kuin kulta säihkyi valossa,
on eräs tietäjä vahdissa.
Hänen uhmansa voittaa teidät
viekkauudessa!

*Toinen kohtaus (Mime, Siegfried, Fafner,
Metsälintu)*

MIME
Olemme paikalla! Pysähdy!

SIEGFRIED
Täälläkö opin pelkäämään?
Kauas olet johtanut minut.
Koko yön metsässä
vaelsimme kahdenkesken.
Nyt sinun, Mime, pitää jättää minut!
Ellen opi täällä,
mitä minun pitää oppia,
jatkan yksin matkaa:
pääsen sinusta vihdoinkin eroon!

MIME
Usko minua rakkain!
Ellet opi tässä ja nyt pelkoa,
toisessa paikassa, muuna aikana
opit sitä tuskin koskaan.
Näetkö tuolla tuon synkän
luolanonkalon?
Siellä asuu kaamea villi lohikäärme.
Se on mittaamattoman hirveä ja suuri,
kauhean kitansa se repäisee auki.
Nahkoineen karvoineen, yhtenä suupalana
paha nielaisee sinut.

SIEGFRIED
Tulee olemaan hyvä sulkea sen kita,
sillä en tarjoudu purtavaksi.

MIME
Myrkyllisenä valuu kuola sen suusta:
siltä, johon sen sylki osuu,
häviävät lihat ja luut.

SIEGFRIED
Jotta kuolan myrky ei vahingoittaisi
minua,

väistyn käärmeen sivulle.

MIME
Se läiskyttää käärmeenhäntäänsä:
kenet se sillä ympäröi ja sulkee sen
sisään,
hänen jäsenensä murtuvat kuin lasi!

SIEGFRIED
Varjellakseni itseäni hännän iskuilta
en päästä vihaista silmistäni.
Mutta kerro minulle:
onko lohikäärmeellä sydäntä?

MIME
Julma, kova sydän!

SIEGFRIED
Se on kai siinä paikassa,
missä se jokaisella lyö,
olipa se ihmisen tai eläimen?

MIME
Varmasti poika. Sillä kohtaa se on myös
lohikäärmeellä.
Nyt kai alat pelätä?

SIEGFRIED
Notungin työnnän ylpeän sydämeen!
Onko tämä pelkoa?
Hei, sinä vanhus! Onko tässä kaikki,
mitä viekkautesi voi opettaa minulle?
Mene sitten tiehesi,
pelkoa en opi täällä.

MIME
Odotahan vain!
Puheeni tuntuvat sinusta tyhjältä
pulinalta:
sinun täytyy itse nähdä ja kuulla se,
silloin sinua rupeaa pyörryttämään!
Kun silmissäsi mustenee,
maa huojuu allasi
ja rinnassasi sydän takoo ahdistuneesti,
silloin kiität minua, joka sinut tänne toi,
muistat, kuinka Mime sinua rakastaa.

SIEGFRIED
Sinä et saa rakastaa minua!
Enkö sanonut sitä sinulle?
Pian pois silmistäni!
Jätä minut rauhaan,
muuten en siedä enää kauempaa,
jos alat taas puhua rakkaudesta!
Tuo iljettävä nyökyttely ja vilkuilu,
milloin pääsen lopulta näkemästä sitä,
milloin pääsen eroon kiusanhengestä?

MIME
Jätän sinut jo.
Jään makaamaan tuonne lähteelle;
seiso sinä tässä,
kun aurinko nousee korkealle,
tarkkaile lohikäärmettä:
se ryömii silloin ulos luolastaan,
se kulkee tästä ohi
mennessään lähteelle juomaan.

SIEGFRIED
Mime, jos oleskelet lähteen luona,
päästän lohikäärmeen sinne:
työnnän Notungin ensiksi sen munuaisiin,
kun se on ryyppännyt sinutkin veden
mukana.
Siksi kuule neuvoni:

älä jää lähteen luo,
mene matkoihisi niin kauas kuin voit,
äläkä tule enää milloinkaan minun
luokseni!

MIME

Julman taistelun jälkeen et kai kiellä
minua sinua virkistämästä?
Huuda myös minua,
jos tarvitset neuvoa,
tai kun pelko yllättää sinut.
Fafner ja Siegfried, Siegfried ja Fafner,
oi, kunpa he surmaisivat toisensa!

SIEGFRIED

Siitä, että hän ei ole isäni,
miten iloiseksi itseni tunnenkaan!
Nyt vasta minua miellyttää tämä raikas
metsä;
nyt vasta iloinen päivä hymyilee minulle,
koska tuo inhottava lähti luotani
enkä enää koskaan näe häntä!
Miltähän isäni mahtoi näyttää?
Ha, tietysti, samanlaiselta kuin minä itse!
Jos Mimellä olisi jossain poika,
eikö hänen pitäisi olla aivan Mimen
kaltainen?
Yhtä inhottava, äreä ja synkkä,
pieni ja kumara, kyttyräinen ja ontuva,
samat riippuvat korvat ja tihrusilmät,
hiiteen koko peikko!
En halua nähdä häntä enää.
Mutta miltähän äitini näytti?
Sitä en osaa lainkaan kuvitella!
Samoin kuin kaurisemolla loistivat
varmaan
hänen kirkkaat silmänsä,
vain vielä paljon kauniimmin!
Mutta kun hän ahdistuneena synnytti
minut,
miksi hän kuoli?
Kuolevatko kaikki ihmisäidit
synnytettyään poikansa?
Surullista se olisi tosiaan!
Ah, kunpa poika voisi nähdä äitinsä!
Äitini, ihmisvaimo!
Sinä sievä pikkulintu!
Sinua en ole ennen kuullutkaan:
asutko tässä metsässä?
Ymmärtäisinpä sen suloisen liverryksen.
Se kertoisi minulle varmasti jotakin:
ehkäpä rakkaasta äidistäni.
Kärtyisä kääpiö on kertonut minulle,
että voi oppia ymmärtämään
lintujen liverrystä.
Mitenkähän se on mahdollista?
Hei, minä yritän matkia sitä:
pillillä puhallan samalla tavalla!
Sanoista välittämättä yhdyin säveleen,
niinpä laulan sen kieltä
ja ymmärrän varmasti, mitä se puhuu.
Se vaikenee ja kuuntelee,
niinpä minä alan löpötellä!
Tämä ei kuulostanut oikealta;
pillillä ei suloinen
laulu onnistu.
Lintunen, minusta tuntuu, että jään
tyhmäksi:
en opi sitä sinulta helposti!
Nyt minä vieläpä häpeän
kujeilevan kuuntelijan edessä:
se kurkistelee eikä voi kuulla mitään.
Heida! Kuule nyt torveani.
Hassulla pillillä en onnistu.
Metsälaulua, sellaista kuin minä osaan,

iloista sinun pitää kuunnella.
Miellyttävää seuralaistani houkuttelen
sillä:
parempaa ei ole vielä tullut kuin susia ja
karhuja.
Saapa nyt nähdä,
kenet se tällä kertaa houkuttelee luokseni:
ehkäpä rakkaan toverin?
Haha! Soittoni onkin
herättänyt rakastettavaa seuraa!
Sinäpä oletkin hauska leikkiveri!

FAFNER

Mitäs siellä on?

SIEGFRIED

Ai, oletko eläin,
joka osaa puhua?
Sinulta varmaan opin jotakin.
Täällä on eräs, joka ei osaa pelätä,
voiko hän oppia sen sinulta?

FAFNER

Oletko ylimielinen?

SIEGFRIED

Rohkeutta vai uhkarohkeutta, mistä minä
tietäisin?
Sinusta tulee kuitenkin ruumis,
ellet opeta minua pelkäämään!

FAFNER

Halusin juoda:
nyt löysin myös syötävää!

SIEGFRIED

Sievänpä leipäläven näytät minulle,
nauravat hampaat herkkusuun kidassa!
Olisipa hyvä sulkea suusi,
kitasi avautuu liian ammollen!

FAFNER

Tyhmiin puheisiin se sopii huonosti:
se on omiaan nielaisemaan sinut.

SIEGFRIED

Hoho! Sinä julma, kauhea elukka!
En halua joutua vatsaasi sulatettavaksi:
niinpä on oikeus ja kohtuus,
että kuolet viipymättä.

FAFNER

Pöh! Tule ylpeilevä lapsi!

SIEGFRIED

Ole varuillasi, mylvijä! Ylpeilijä lähesty!
(Hän vetää miekan esiin, hyppää Fafneria
kohti ja työntää miekan Fafneriin kahvaa
myöten.)
Makaa siinä, murhanhimoinen elukka!
Kannat Notungia sydämessäsi!

FAFNER

Kuka olet rohkea poika,
joka osuit sydämeeni?
Kuka nostatti lapsen rohkeuden
kuolettavaan tekoon?
Sinun aivosi eivät pohtineet sitä,
minkä toteutit.

SIEGFRIED

On paljon, mitä en vielä tiedä,
en edes sitä, kuka olen.
Sinä itse yllytit minut
kampailuun kanssasi.

FAFNER

Sinä kirkassilmäinen poika, joka et tunne
itseäsi,
kerron sinulle, kenet olet murhannut.
Jättiläisten kookas suku,
Fasolt ja Fafner,
veljekset, kaatuivat nyt molemmat.
Kiroton kullan tähden, jonka jumalat
antoivat,
surmasin Fasoltin.
Sen, joka nyt vartioi aarretta
lohikäärmeenä,
Fafnerin, viimeisen jättiläisen
kaatoi rusoposkinen sankari.
Katso nyt tarkasti kukoistava poika;
se, joka yllytti sinut sokeaan tekoon,
suunnittelee kukoistavan tappamista!
Pane merkille, kuinka se päättyi! Ota
vaarin sanoistani!

SIEGFRIED

Kerro minulle vielä, mistä olen kotoisin;
näytähän olevan viisas, villi, kuollessasi;
Tiedät sen nimestäni:
minua sanotaan Siegfriediksi.

FAFNER

Siegfried...!
(Fafner kuolee.)

SIEGFRIED

Kuolleet eivät kerro mitään.
Siispä johdata minua elävä miekkani!
Veri polttaa kuin tuli!
(Hän vie huomaaamattaan sormen
suihunsu nuolai-stakseen veren siitä. Kun
hän katselee mielteissään, kiintyy hänen
huomionsa yhä enemmän metsälinnun
lauluun.)
Tuntuu kuin
lintuset puhuisivat minulle!
Auttoiko veren nautinta minua?
Tuo harvinainen lintu tuolla,
hei, mitä se laulaa?

METSÄLINTU

Hei, Siegfriedille kuuluu nyt nibelungien
aarre!

Oi löytäisipä hän nyt luolasta aarteen!
Jos hän voittaisi taikakypärän,
se auttaisi hänet ihmeellisiin tekoihin:
mutta jos hän osaa ottaa sormuksen,
se tekisi hänestä maailman valtiaan!

SIEGFRIED

Kiitos, rakas lintu, neuvostasi!
Mielelläni seuraan kutsuasi!

*Kolmas kohta (Alberich, Mime,
Siegfried, Metsälintu)*

ALBERICH

Mihin hiivut kiireesti ja viekkaasti
sinä paha konna?

MIME

Kirottu veli, en tarvitse sinua täällä!
Mikä sinut tänne heitti?

ALBERICH

Himoitsetko, kelmi, minun kultaani?
Tavoitteletko aarrettani?

MIME

Pian pois täältä! Tämä paikka on minun!
Mitä sinä täällä haeskelet?

ALBERICH

En kai häiritse sinua salaisessa
puhassasi,
kun varastelet täällä?

MIME

Minkä vaivoin olen hankkinut itselleni,
sitä ei minulta saa viedä.

ALBERICH

Oletko ryöstänyt Reinistä kullan sormusta
varten?
Manasitko jopa itse sitkeän loitsun
sormukseen?

MIME

Kuka teki taikakypärän,
joka muuttaa miehen hahmon?
Vaikka tarvitsit sitä,
tulitko keksineeksi sen?

ALBERICH

Mitäpä sinä tumppi
olisit ymmärtänyt taikuudesta?
Vasta taikasormus
taivutti kääpiön taikomaan minulle.

MIME

Missä on nyt sormuksesi?
Sinulta pelkurilta jättäiläiset veivät sen!
Minkä sinä kadotit,
veikkauteni hankkii minulle.

ALBERICH

Pojan tekoon
haluaa kirppu nyt takertua?
Sormus ei kuulu sinulle lainkaan,
kiharapää itse on sen herra!

MIME

Minä kasvatin hänet;
nyt hän maksaa minulle huolenpitoni:
vaivastani ja taakastani
olen kauan odottanut palkkaa!

ALBERICH

Kasvatettuaan pojan
haluaa kitsas, nukkavieru orja
röyhkeästi ja rohkeasti olla kuningas!
Rupiselle koiralle
sopisi sormus paremmin kuin sinulle:
milloinkaan sinä moukka et saa
hallitsijasormusta!

MIME

Pida se sitten ja pida siitä hyvää huolta,
kiiltävästä sormuksesta!
Ole sinä herra, mutta sano minua veljeksi!
Vaihdan sen kanssasi
taikakypäräni hauskaan leluun;
meille molemmille riittää,
jos jaamme näin saaliin.

ALBERICH

Jakaa sinun kanssasi?
Ja vieläpä taikakypärän?
Miten viekas oletkaan!
Rauhallisesti en nukkuisi
koskaan juoniltasi!

MIME

Et edes vaihda?
Et myöskään jaa?
Täytyykö minun mennä tyhjin käsin,
aivan ilman palkkiota?
Etkö halua jättää minulle yhtään mitään?

ALBERICH

En muruakaan!
Et edes naulaa saa ottaa!

MIME

Sormusta eikä taikakypärää
pidä sinun saaman!
En halua enää jakaa kanssasi!
huudan Siegfriedin avuksi sinua vastaan
ja urhon miekan;
reipas sankari
suuntaa sen, veliseni, sinuun!

ALBERICH

Käännä ympäri!
Hän tulee luolasta!

MIME

Hän valitsi varmaan lapsellisia leluja.

ALBERICH

Hänellä on taikakypärä!

MIME

Sekä sormus!

ALBERICH

Kirottua! Sormus!

MIME

Anna toki hänen antaa sormus sinulle!
Minä kyllä pian voitan sen itselleni.

ALBERICH

Ja kuitenkin se luulua
ainoastaan herralleen!

SIEGFRIED

Mitä te hyödytätte minua, sitä en tiedä;
kuitenkin otin teidät
aarteen kultakasasta,
koska hyvä neuvo neuvoi minua niin
tekemään.
Olkoonpa teidän kauneutenne merkkini
tästä päivästä.

Muistuttakoon leikkikalut siitä,
että surmasin taistellen Fafnerin.
Pelkoa en kuitenkaan vielä oppinut!

METSÄLINTU

Hei, Siegfriedille kuuluvat nyt kypärä ja
sormus!

Oi olisipa hän uskomatta Mimeä, kavalaa!
Kuuntelisipa nyt Siegfried valppaasti
kelmin hurskastelupuheita!
Nyt hän ymmärtää,
mitä Mime sydämessään ajattelee,
koska häntä auttaa veren nautinta.

MIME

Miettii ja punnitsee saaliinsa arvoa.
Kävikö viisas Vaeltaja täällä
kuljeksien ympäriinsä, lörpötellen
lapselle
juonikkaita neuvoja?
Kaksinverroin viekas täytyy nyt kääpiön
olla;
asetan nyt kieron ansan,

ystävällisin petospuhein
hämään uhmaavan lapsen.
Tervetuloa, Siegfried!
Kerro, sinä rohkea, oletko oppinut pelon!

SIEGFRIED

En ole vielä löytänyt opettajaa!

MIME

Mutta lohikäärme -
etkö tappanut sitä?
Eikö se ollutkaan kauhea elukka?

SIEGFRIED

Julma ja viekas se oli,
sen kuolema melkein pahoitti mieleni,
koska vielä pahemmat rosvot
ovat vielä lyömättä!
Sitä, joka käski minun murhata,
vihaan vielä enemmän kuin
lohikäärmettä!

MIME

Nyt hiljaa! Kauaa
et enää näe minua:
ikuiseen uneen
suljen kohta silmäsi!
Mihin sinua tarvitsin,
sen olet täyttänyt;
nyt haluan enää vain
voittaa saaliin sinulta.
Minusta tuntuu, että se onnistuu;
sinuahan on helppo petkuttaa!

SIEGFRIED

Sinä siis suunnittelet minun
vahingoittamistani?

MIME

Mitä, sanoinko niin?
Siegfried! Kuuntelehan poikani!
Sinua ja sinunlaisiasi
olen aina sydämestäni vihannut,
en kasvattanut sinua vaivalloista
rakkaudesta:
Fafnerin pesän aarteen,
kullan takia näin vaivaa
ellet anna sitä nyt minulle hyvällä
Siegfried, poikani,
sen kai itsekkin näet,
on sinun luovuttava hengestäsi!

SIEGFRIED

Minusta on hauska kuulla, että vihaat
minua:
mutta onko minun annettava henkeni
sinulle?

MIME

Enhän toki tuollaista puhunut!
Sinähän ymmärrät minut väärin!
Katsohan: Olet väsynyt kovasta työstä,
kuumana kihelmöi kehosi,
virkistäkseni sinua elvyttävällä juomalla
en minä, huolehtiva, ole vitkastellut.
Kun sulatit miekkaasi,
valmistin tämän liemen.
Jos nyt juot sen,
voitan kalliin miekkasi
ja sen mukana kypärän ja aarteen.

SIEGFRIED

Sinä siis haluat miekkani
ja kaiken, minkä olen voittanut,
sormuksen ja saaliin, haluat ryöstää

minulta?

MIME

Miten väärin sinä minut ymmärrätkään!
Änkytänkö ja lörpötelenkö minä?
Näenhän paljon vaivaa
kätkeäkseeni teeskennellen salaiset
ajatukseni
ja sinä tyhmä poika ymmärrät kuitenkin
kaiken väärin!
Avaa korvasi ja kuuntele tarkasti,
kuule, mitä Mime tarkoittaa!
Ota tästä ja juo virkistystä!
Juomani virkistivät sinua usein,
kun olit äkeä, kiukuttelit:
mitä sinulle tarjosin,
sen otit aina vastaan vaikkakin vihaisena.

SIEGFRIED

Hyvää juomaa joisin mielelläni:
miten olet valmistanut tämän?

MIME

Hei! Juohan vain, luota taitoihini!
Yöhön ja sumuun vaipuvat aistisi pian:
heräämättä ja tiedottomana
kohta ojentuvat jäsenesi.
Kun sitten makaat siinä,
voin helposti
ottaa ja kätkeä saaliin,
mutta jos joskus heräisit,
en voisi missään olla turvassa sinulta,
vaikka minulla olisikin sormus.
Siksi miekalla,
jonka teit niin teräväksi,
hakkaan lapselta ensin pään irti,
sitten minulla on rauha ja myöskin
sormus!

SIEGFRIED

Haluat murhata minut unessa?

MIME

Mitä minä haluan? Sanoinko niin?
Minähän haluan vain hakata lapselta pään
irti,
vaikka en vihaisikaan sinua niin paljon
ja vaikkei minulla olisi kaikkea
haukkumista
ja häpeällistä vaivannäköä;
noin paljon kostettavana:
sinun tieltäraivaamisessasi
en kuitenkaan saa viivytellä.
Miten muuten pääsisin käsiksi saaliiseen,
koska myös Alberich väijyy sinua?
Nyt minun Wälseni, sinä Sudenpentu,
juo ja kohtaa kuolemasi:
koskaan enää et siemaise! Hihihih!
(*Siegfried vetää miekan esiin. Kuin
voimakkaassa inhon puuskassa, äkillisesti
iskee Mimen kuoliaaksi.*)

SIEGFRIED

Maista miekkaani, sinä inhottava
lavertelija!

ALBERICHIN ÄÄNI

Haha! Haha! Haha!

SIEGFRIED

Notung maksaa kateuden tullia.
Sitä varten minun oli taottava se.
Makaa täällä luolassa aarteen päällä!
Sitkeällä viekkaudella saavutit sen,
nyt saat vallita tuota ihanuutta!

Annan sinulle myös hyvän vartijan,
joka suojelee sinua varkailta:
Makaa täällä myös sinä synkeä
lohikäärme!
Vartioi välkehtivää aarretta
saaliinhimoisen vihollisesi kanssa,
näin molemmat löydätte rauhan!
Minun tuli kuuma raskaasta kuormasta!
Kohisten virtaa polttava vereni.
Otsani polttaa kättäni,
aurinko on jo korkealla,
sen silmä loistaa vaaleasta sinisyydestä
päälakeeni korkealta.
Haen varjoa lehmuksen alta!
Vielä kerran rakas lintunen,
vaikka häiritsimmekin sinua niin kauan,
kuuntelisin mielelläni lauluasi.
Oksalla näen sinun keinuvan iloisesti
viserrellen ja touhuten,
veljesi ja sisaresi
ympäröivät sinut iloisesti ja rakkaasti,
mutta minä olen niin yksin,
minulla ei ole veljiä eikä sisaria,
äitini kuoli, isäni kaatui
näkemättä koskaan poikaansa,
ainoa seurani oli ilkeä kääpiö.
Hyvyys ei koskaan johtanut rakkauteen,
viekas juonitteli kierosti minua vastaan,
minun täytyi jopa tappaa hänet!
Ystävällinen lintu, kysyn sinulta nyt:
soisitko minulle hyvän toverin?
Haluatko neuvoa minua oikeaan?
Yritin niin usein, mutten koskaan
onnistunut.
Sinä, uskottuni, teet sen paremmin,
olethan neuvonut minua jo niin hyvin.
Nyt laula! Kuuntelen lauluasi.

METSÄLINTU

Hei! Siegfried tappoi pahan kääpiön!
Nyt tiedän hänelle vielä ihanan vaimon!
Hän nukkuu korkealla kalliolla,
tuli ympäröi häntä.
Jos Siegfried kulkee hehkun läpi
ja herättää morsiamen,
on Brünnhilde oleva hänen!

SIEGFRIED

Oi ihana laulu! Suloisin henkäys!
Kuinka tämä tieto polttaakaan rintaani!
Kuinka voimakkaasti sytyttäen se
värähdyttääkään sydäntäni!
Mikä kulkeekaan nopeasti sydämeen ja
jäseniin?
Kerro minulle, suloinen ystävä!

METSÄLINTU

Iloisena murheessa laulan rakkaudesta;
onnellisena kudon laulunni ikävästä:
vain kaipaat tuntevat sen sisällön!

SIEGFRIED

Se ajaa minua täältä riemuiten
pois metsästä, vuorille!
Vielä kerran sano minulle, rakas laulaja:
pääsenkö tulen läpi?
Pystynkö herättämään morsiamen?

METSÄLINTU

Morsianta ei voita,
Brünnhildeä ei herätä pelkuri koskaan:
vain se, joka ei pelkoa tunne!
SIEGFRIED
Tuo tyhmä poika,
joka ei tunne pelkoa,

lintuseni, sehän olen minä!
Vielä tänään näin turhaa vaivaa
oppiaksesi pelon Fafnerilta;
nyt palan halusta
oppia se Brünnhildeltä!
Miten löydän tien vuorelle?
Sinä näytät tien minulle:
minne ikinä lennät, seuraan sinua!

KOLMAS NÄYTÖS

Ensimmäinen kohtaus (Vaeltaja, Erda)

VAELTAJA

Herää, Wala! Wala, herää!
Pitkästä unesta herätän sinut nukkuvan.
Huudan sinulle: ylös, ylös!
Sumuisesta kammioistasi
yön laaksosta ylös!
Erda, Erda, ikuinen vaimo!
Tutuista syvyyksistä kohoa korkeuksiin!
Laulan herätyslaulusi, jotta heräisit;
mietiskelevästä unesta sinut herätän.
Kaikkitietävä! Ikiviisas!
Erda, Erda! Ikuinen vaimo!
Herää, herää, sinä Wala! Herää!

ERDA

Voimakkaana kutsuu laulu,
vahvana kiehtoo sen lumous.
Minut on herätetty tiedon unesta.
Kuka karkoittaa minun uneni?

VAELTAJA

Herättäjä olen minä ja käytän lauluja
herättääkseni sen, minkä syvä uni sulki.
Kuljin maailman läpi,
vaelsin paljon tietoa tavoitellen
voittaakseni ikiviisaan neuvon.
Viisaampaa kuin sinä ei ole;
sinä tiedät, mitä syvyys kätkee,
mikä on kutoutunut vuoriin ja laaksoihin,
ilmaan ja veteen.
Missä on elämää, siellä puhaltaa henkesi,
missä aivot mietiskelevät, siellä on sinun
mielesi:
kaikki, sanotaan, on sinulla tiedossasi.
Jotta nyt voittaisiin tiedon,
herätän sinut unesta!

ERDA

Uneni on unelmia,
unelmani mietiskelyä,
mietiskelyni tiedon valtaa.
Mutta kun nukun,
valvovat nornat.
He kutovat köyden
ja keräävät uskollisesti, minkä tiedän.
Mikset kysy nornilta?

VAELTAJA

Nornat kutovat maailman puristuksessa:
he eivät voi kääntää eivätkä muuttaa
mitään.
Kuitenkin sinun viisauttasi
kiitän neuvosta:
miten estää pyörivää pyörää?

ERDA

Miesten teot hämärtävät mieleni:
itse minut tietävän
lannisti kerran hallitsija.
Toiveitten neidon synnytin Wotanille:

Sankarien joukon hän käski tytön valita itselleen.

Hän on rohkea ja myös viisas, miksi herätät minut ja kysyt tietoa etkä kysy Erdan ja Wotanin lapselta?

VAELTAJA

Tarkoittanet valkyyriaa, Brünnhildeä, neitoa? Hän uhmasi Myrskyjen Isää, kun hän vahvimmillaan itse hallitsi itseään.

Mitä taistelun ohjaaja halusi hänen tekevän,

sitä vastaan hän toimi.

Liian luottavaisena uskalsi uhmaava toteuttaa sen itse,

Brünnhilde, riehuvassa taistelussa.

Sodan Isä rankaisi tyttöä,

painoi hänen silmilleen unen;

hän on vuorilla syvässä unessa.

Pyhä neito herää vain

onnellistuttaakseen miehen hänen vaimonaan.

Mitä auttaa kysyä häneltä?

ERDA

Olen hämmentynyt heräämisestäni lähtien:

villinä ja sekavana pyörii maailma!

Valkyyria, Walan lapsi,

kärsii rangaistusta unen kahleissa,

kun tietävä äiti nukkui?

Uhman opettaja rankaisi uhman?

Joka yllytti tekoon, on teosta

suutuksissaan?

Joka oikeutta vaalii, valoja vartioi,

ehkäisee oikeuden, hallitsee väärän valan turvin?

Päästä minut takaisin!

Uni kätkeköön viisauteni!

VAELTAJA

En anna sinun mennä, äiti,

sillä olen loitsun valtias.

Kaikkietävänä pistit kerran

surun piikin Wotanin sydämeen:

vihollisen aiheuttaman häpeällisen lopun pelolla

täytti tietosi hänet:

ahdistus kahlitsi hänen mielensä.

Jos olet maailman viisain nainen,

kerro minulle nyt:

miten jumala voittaisi pelkonsa?

ERDA

Et ole se, mikä sanot olevasi!

Miksi tulit, itsepintainen villi,

häiritsemään Walan unta?

VAELTAJA

Et ole se, mikä kuvittelet olevasi!

Ikiäidin viisaus kulkee loppuaan kohti,

tietosi hajoaa tahtoni edessä.

Tiedätkö, mitä Wotan haluaa?

Huudan sen sinun tietämättömän korvaan;

jotta voit sitten huolettomasti nukkua

ikuisesti!

Pelko jumalten tuhosta ei enää pahoita

mieltäni siitä lähtien,

kun olen halunnut sitä!

Mitä ristiriidan villissä tuskassa

epätoivoisena kerran päätin,

iloisena ja onnellisena

vien päätökseen.

Vaikka raivoisassa inhossa

heittäisin maailman kateellisille

nibelungeille,

saisi ihanin Wälsung perintöni.

Jonka minä valitsin, joka ei kuitenkaan

koskaan minua tuntenut,

rohkein poika, voitti nibelungin

sormuksen

ilman neuvojeni.

Lemmen ilossa, vapaana kateudesta,

hänen jaloutensa lamaanuttaa Alberichin

kirouksen,

sillä vieraaksi jää hänelle pelko.

Sen, jonka minulle synnytit, Brünnhilden,

herättää sankari hellästi:

heränneenä tietävä lapsi tekee

vapauttavan maailmanteon.

Siksi nuku nyt! Sulje silmäsi,

näe unessa minun loppuni!

Mitä nyt tapahtuukin,

väistyy jumala onnellisena ikuisten

nuorten tieltä.

Vaivu alas, Erda! Alkupelon äiti!

Alkusuru!

Vaivu, vaivu ikuisen uneen!

Toinen kohtaus (Vaeltaja, Siegfried)

VAELTAJA

Näen tuolla Siegfriedin lähestyvän.

SIEGFRIED

Olen kadottanut lintuseni!

Lepattavin siivin ja suloisesti laulaen

se näytti onnellisena minulle tien:

nyt se on hävinnyt!

Teen parhaani löytääkseni sen vuoren.

Samaan suuntaan, johon ohjaajani näytti

tien

jatkan nyt edelleenkin.

VAELTAJA

Minne, poika, on sinulla matka?

SIEGFRIED

Joka puhuu;

ehkä hän näyttää minulle tien.

Etsin kalliota,

jota tuli ympäröi;

siellä nukkuu nainen, jonka haluan

herättää.

VAELTAJA

Kuka käski sinun etsiä kalliota?

Kuka sai sinut kaipaamaan naista?

SIEGFRIED

Minua opasti laulava metsälintunen.

Se antoi minulle hyviä tietoja.

VAELTAJA

Lintuhan livertelee monenlaista;

kukaan ihminen ei voi kuitenkaan

ymmärtää liverrystä.

Miten sait selville laulun sisällön?

SIEGFRIED

Siihen vaikutti villin lohikäärmeen veri.

Käärmeen, jonka tapoin Neidhöhlessä.

Tuskin se kostutti innostaen kieltäni,

kun jo ymmärsin linnun puheen.

VAELTAJA

Jos löit jättiläisen,

kuka yllytti sinut

voittamaan vahvan lohikäärmeen?

SIEGFRIED

Minua johdatti Mime, kiero kääpiö.

Hän halusi opettaa minulle pelon,

mutta miekan iskuun,

joka tappoi sen,

yllytti lohikäärme minut.

Se aukaisi kitansa syödäkseen minut.

VAELTAJA

Kuka teki miekasta niin terävän ja lujan,

että se kaatoi vahvimman vihollisen?

SIEGFRIED

Taoin sen itse,

koska seppä ei pystynyt siihen.

Olisinhan muuten vieläkin ilman

miekkaa.

VAELTAJA

Mutta kuka teki vahvat palaset,

joista taotit miekan itsellesi?

SIEGFRIED

Mistä sen tietäisin?

Tiedän vain,

ettei paloista ole minulle mitään hyötyä,

ellen korjaa miekkaa uudeksi.

VAELTAJA

Sitähän minäkin!

SIEGFRIED

Mitä sinä naurat,

vanha kyselijä? Lopetahan vihdoin,

älä pidätä minua enää pitempään tässä

lörpöttelemässä!

Jos osaat neuvoa minulle tien, niin puhu:

ellet, pidä suusi kiinni!

VAELTAJA

Kärsivällisyyttä, sinä poika!

Minä vaikutan sinusta vanhalta;

siksi sinun pitäisi kunnioittaa minua.

SIEGFRIED

Vai ei se olisi pahitteeksi!

Koko elämäni ajan

oli eräs vanhus aina tielläni;

hänet olen nyt lakaissut syrjään.

Jos vielä estät minua menemästä,

katsopa eteesi, sanon minä,

ettei sinun käy kuin Mimen!

Miltä sinä oikein näytät?

Miten suuri hattu sinulla onkaan!

Miksi se riippuu noin kasvojesi edessä?

VAELTAJA

Se on Vaeltajan tapa,

kun hän kulkee vastatuuleen.

SIEGFRIED

Mutta sinultahan puuttuu yksi silmä;

sen löi varmasti jo joku,

jonka tien uhmaavasti suljiti.

Menehän nyt matkoihisi,

muuten voit helposti

kadottaa vielä toisenkin.

VAELTAJA

Näen poikani, vaikka et tiedä mitään,

osaat silti auttaa itseäsi.

Silmällä, joka minulta puuttuu,

katsetlet sinä itse sitä silmää,

joka jäi jäljelle.

SIEGFRIED

Hahahaha!

Oletpa sinä huvittava!

mutta kuulehan, nyt en lörpötle enää enempää;

nopeasti, näytä minulle tie,

kulje sitten omaa tietäsi;

mihinkään muuhun en sinua tarvitse:

siksi puhu, muuten lakaisen sinut tieltäni!

VAELTAJA

Jos tuntisit minut, rohkea vesa,

säästäisit minut pilkalta!

Koska olet minulle niin rakas, sattuvat uhkauksesi niin kipeästi.

Aina olen rakastanut vaaleaa rotuasi,

vaikka myös raivoava vihani on

aiheuttanut teille kauhua.

Sinä, jota niin rakastan, loistavin sankari,

et nosta vihaani:

se tuhoaisi meidät molemmat!

SIEGFRIED

Pysytkö mykkänä, itsepintainen konna?

Väisty siitä,

sillä tuo tie, sen tiedän,

johtaa nukkuvan naisen luo.

Sen näytti minulle lintunen,

joka vasta äsken nopeasti lensi pois.

VAELTAJA

Se lensi pois pelastuakseen,

sillä korppien herran se löysi täältä!

Voi sitä, jos se joutuu kiinni!

Tietä, jonka se näytti, sinun ei pidä

kulkea!

SIEGFRIED

Hoho! Sinä kieltäjä!

Kuka sinä sitten olet,

kun haluat estää minua?

VAELTAJA

Pelkää vuoren vartijaa!

Suljettuna pitää mahtini nukkuvan

neidon:

joka hänet herättää, joka hänet voittaa,

tekee minut ikuisesti voimattomaksi!

Tulimeri ympäröi naista,

hehkuvat liekit nuoleskelevat kalliota,

joka haluaa hänet morsiamekseen,

sitä vastaan palaa raivoava tuli.

Katso korkeuksiin!

Näetkö valon?

Loiste kasvaa,

hehku laajenee,

polttavat savupilvet, hulmuavat liekit

vyöryvät polttaen ja rätisten ylös:

valomeri valaisee pääsi,

pian polttava tuli nielaisee ja hävittää

sinut.

Palaa takaisin, raivoava lapsi!

SIEGFRIED

Palaa itse takaisin, kerskailija!

Tuonne missä tuli palaa,

minun täytyy mennä, Brünnhilden luo!

VAELTAJA

Ellet pelkää tulta,

sulkee peitseni tiesi!

Vielä käteni pitelee herruuden kahvaa:

miekan, jota heilutat,

löi kerran palasiksi tämä peitsi,

vielä kerran siis se murtukoon ikuisen

peitseeni!

SIEGFRIED

Isäni vihollinen! Löydätkö sinut täältä?

Ihanasti tämä houkuttelee kostoon!

Käytä peistäsi:

miekkani lyö sen palasiksi!

VAELTAJA

Mene sitten! En voi pysäyttää sinua!

SIEGFRIED

Pelkuri väistyi minua rikottuine aseineen?

Ha! Onnellinen hehku! Loistava hohde!

Sädehtivänä ja avoimena on tie edessäni.

Tuleen kylpemään!

Tuleen morsianta hakemaan!

Hohe! Hohe!

Nyt houkuttelen itselleni rakkaan toverin!

Kolmas kohtaus (Siegfried, Brünnhilde)

SIEGFRIED

Autuas autius aurinkoisessa korkeudessa!

Mikä lepää tuolla uneksien varjoisassa

metsässä?

Se on ratsu leväten syvässä unessa!

Mikä loistaa tuolla minua vastaan?

Mikä kiiltävä rautataos?

Häikäiseekö tuli vielä silmiäni?

Kiiltävä ase! Nostanko sen ylös?

Ha, aseistettu mies!

Miten suloiselta hän näyttääkään!

Kypärä varmaankin painaa ylevää päätä.

Hänelle tulee kevyempi olla, kun irrotan

korun.

Ah, kuinka kaunis!

Kimmeltävät pilvet lainehtivat aaltoina

kirikkaalla taivaanmerellä:

loistavan auringon naurava kuva

säteilee pilviaaltojen läpi!

Aaltoileva hengitys

kohottelee hänen rintaansa!

Murranko ahtaan rautapaidan?

Tule miekkani, leikkaa rauta!

Se ei olekaan mies!

polttava lumous sykähdyttää sydäntäni;

tulinen pelko täyttää silmäni:

minua pyöryttää, päätäni huimaa!

Ketä huudan avukseni?

Äiti, äiti! Ajattele minua!

Miten herätän neidon,

jotta hän aukaisisi silmänsä?

Kun hän aukaisee silmänsä,

häikäiseekö hänen katseensa minut?

Uskaltaako uhmani?

Kestäkö sen valon?

Huimaa ja pyöryttää,

maailma pyörii ympärilläni!

Polttava kaipuu kalvaa mieltäni:

käteni vapisevat sydämenlyöntien tahtiin,

onko minusta tullut pelkuri?

Onko tämä pelkoa?

Oi äiti, äiti! Sinun rohkea poikasi!

Unessa lepää nainen:

hän on opettanut minut pelkäämään!

Miten saan pelon loppumaan?

Mistä saan rohkeutta?

Jotta itse heräisin,

on minun herätettävä neito!

Suloisesti hänen kukkea suunsa

värähtelee.

Miten lempeästi vavisuttaen se kiehtoo

minua arkaa!

Ah, tämä hengityksen onnellinen, lämmin tuoksu!

Herää! Herää! Pyhä nainen!

Hän ei kuule minua.

Niinpä imen itsein elämää

suloisimmilta huulilta,

vaikka kuolisin!

BRÜNNHILDE

Terve aurinko! Terve valo!

Terve sinä loistava päivä!

Pitkä oli uneni;

olen herännyt.

Kuka on sankari, joka minut herätti?

SIEGFRIED

Tunkeuduin läpi tulen,

joka ympäröi kalliota.

Minä mursin tiukan kypäräsi:

minä olen Siegfried,

minä sinut herätin.

BRÜNNHILDE

Terve te, jumalat!

Terve sinä, maailma!

Terve sinä, loistava maa!

Uneni on nyt lopussa,

olen herännyt ja näen:

Siegfried on minut herättänyt!

SIEGFRIED

Oi, terve äiti, joka minut synnytti;

terve maa, joka minut ravitsit,

että näen nämä silmät,

jotka nyt nauravat minulle autuaalle!

BRÜNNHILDE

Terve äiti, joka sinut synnytti!

Terve maa, joka sinut ravitsi!

Vain sinun silmäsi saivat nähdä minut,

vain sinä sait herättää minut!

Oi Siegfried, Siegfried! Autuas sankari!

Elämän herättäjä, voittoa valo!

Oi tietäisitpä, maailman ilo,

kuinka olen sinua aina rakastanut!

Sinä olit mieleni,

huolenpitoni, sinä!

Ravitsin sinua hentoista

ennenkuin sinut oli siinetyt,

ennenkuin olit syntynyt,

suojausi kilpeni sinua:

niin kauan olen rakastanut sinua

Siegfried!

SIEGFRIED

Äitini ei siis kuollutkaan?

Nukkuiko tuo rakastava vain?

BRÜNNHILDE

Sinä onnellinen lapsi!

Äitisi ei palaa takaisin luoksesi.

Minä olen sinä,

kun rakastat minut autuaaksi.

Mitä et tiedä,

sen tiedän minä puolestasi;

kuitenkin on tämä tieto minulla

vain, koska rakastan sinua!

Oi Siegfried, Siegfried! Voittoa valo!

Sinua olen aina rakastanut,

sillä vain minä tiesin Wotanin ajatukset.

Ajatuksen, jota en milloinkaan uskaltanut

lausua;

jota en ajatellut, vaan tunsin;

jonka vuoksesi miekkailin, kamppailin ja

taistelin;

jonka vuoksi uhmasin sitä, joka sen ajatteli;
jonka vuoksi kärsin rangaistuksen, joka minut sitoi,
koska en ajatellut, vaan tunsin sen!
Sillä tuo ajatus - kumpi sinä voisit sen ratkaista -
oli minulle vain rakkautta sinuun!

SIEGFRIED

Kuinka ihmeelliseltä kuulostaakaan, mitä onnellisena laulat,
mutta sen merkitys on minulle hämärä.
Sinun silmiesi loisteen näen kirkkaana;
hengityksesi tuulahduksen tunnen lämpimänä;
äänesi laulun kuulen suloisena,
mutta mitä laulaen minulle sanot,
hämmästellän en ymmärrä sitä.
En voi tavoittaa niin kaukaista ajatusta,
kun kaikki aistini vain näkevät ja tuntevat sinut!
Ahdistavalla pelolla kiedot minut;
sinä ainoa olet opettanut minut pelkäämään.
Sillä, jonka olet sitonut mahtavin sitein,
ei enää ole minun rohkeuttani!

BRÜNNHILDE

Tuolla näen Granen,
uskollisen ratsuni:
kuinka iloisena se syö ruohoa,
se nukkui kanssani!
Siegfried on herättänyt senkin.

SIEGFRIED

Silmäni iloitsevat suloisen suun katselemisesta:
polttavassa janossa kuitenkin palavat huuleni,
kunpa silmäni ilo virvoittaisi huuliani!

BRÜNNHILDE

Tuolla näen kilven,
joka suojaasi sankareita:
tuolla näen kypärän,
joka peitti pääni:
se ei suojaa, se ei peitä minua enää!

SIEGFRIED

Autuas neito haavoitti sydäntäni;
haavoille löi nainen pääni:
tulini ilman kilpeä ja miekkaa!

BRÜNNHILDE

Näen rautapaidan loistavan teräksen:
terävä miekka leikkasi sen kahtia;
neidon ympäriltä se irrotti puolustuksen;
olen suojatta ja turvatta,
puolustuskyvytön, surullinen nainen!

SIEGFRIED

Läpi polttavan tulen tulini luoksesi!
Ei rautapaita, ei panssari suojannut kehoani;
nyt syttyivät liekit rinnassani.
Vereni kohisee loistavassa hehkussa,
hävittävä tuli on syttynyt minussa.
Hehku, joka ympäröi Brünnhilden kalliota,
palaa nyt rinnassani!
Oi nainen! Sammuta nyt tuli!
Tukahduta kuohuva hehku!

BRÜNNHILDE

Yksikään jumala ei ole tullut näin lähelle minua!
Sankarit polvistuivat nöyrästi neitsyeen edessä,
puhtaana lähdin Valhallasta!
Voi, voi!
Voi häpeää, häpeällistä hätää!
Minua on haavoittanut se, joka minut herätti,
hän mursi rautapaitani ja kypäräni,
en ole enää Brünnhilde!

SIEGFRIED

Minulle sinä olet vielä uneksiva neito;
Brünnhilden unta en vielä ole murtautunut.
Herää, ole naiseni!

BRÜNNHILDE

Minua huimaa,
tietoni vaikenevat,
häviääkö viisauteni minusta?

SIEGFRIED

Etkö laulanut minulle,
että viisautesi on
minua kohtaan tuntemasi rakkauden loiste?

BRÜNNHILDE

Surullinen hämärä sumentaa katseeni,
silmissäni hämärtää, valo sammuu:
yö saapuu ympärilleni.
Sumusta ja pimeydestä
puhaltaa raivoten pelon pyörre:
kauhu lähestyy ja kohoaa ympärilleni!

SIEGFRIED

Yö ympäröi suljetut silmät,
kahleitten myötä häviää synkkä pimeys,
sukella ulos hämärästä ja katso:
auringonkirkkaana loistaa päivä!

BRÜNNHILDE

Auringonkirkkaana loistaa häpeäni päivä!
Oi Siegfried, Siegfried!
Katso ahdistustani!
Ikuisesti olin, ikuisesti olen,
ikuisesti suloisessa kaipuun onnessa,
ikuisesti kuitenkin sinun onneksesi!
Oi Siegfried! Loistava! Maailman aarre!
Maan elämä! Naurava sankari!
Jätä, ah jätä minut!
Älä lähesty minua riehuvalla läheisyydelläsi!
Älä pakota minua murtavalla voimalla,
älä tuhoa rakastettuasi!
Oletko nähnyt kuvasi kirkkaassa purossa?
Onko se sinua iloista miellyttänyt?
Panitko veden lainehtimaan?
Silloin särkyi puron kirkas pinta,
et nähnyt enää kuvaasi,
vain laineina aaltoilevan aallokon!
Älä siis kosketa minua,
älä häiritse minua!
Silloin ikuisesti kirkkaana nauraisit sinä onnellinen
minusta sinuun
iloinen ja hilpeä sankari!
Oi Siegfried! Loistava vesa!
Rakasta itseäsi ja lähde luotani:
älä tuhoa omaasi!

SIEGFRIED

Sinua rakastan: oi rakastaisitpa minua!
En ole enää itseni:
oi, saisinpa sinut!
Suloinen aallokko lainehtii edessäni;
kaikin aistein näen vain hänet,
onnellisena aaltoilevat laineet.
Jos hän rikkoikin kuvani, niin nyt palan itse,
kärventävän tulen virrassa viilentääkseni;
minä itse, sellaisena kuin olen,
hyppään puroon:
oi että sen laineet autuaasti minut kietoisivat sisäänsä,
kaipuuni upotan virtaan!
Herää, Brünnhilde!
Herää sinä neito!
Naura ja elä, suloisin ilo!
Ole minun! Ole minun! Ole minun!

BRÜNNHILDE

Oi Siegfried! Sinun olen aina ollut!

SIEGFRIED

Jos olet ollut aina, niin ole nyt!

BRÜNNHILDE

Sinun tulen olemaan ikuisesti!

SIEGFRIED

Mitä tulet olemaan, ole sitä minulle tänään!
Jos pidän sinua;
jos ympäröin sinut lujasti;
jos rintani lyö villisti rintaasi vasten;
jos katseesi syttyy,
hengitämme toistemme hengitystä;
silmästä silmään, suusta suuhun:
niin silloin olet minulle,
mitä ahdistuneesti minulle olit ja tulet olemaan!
Silloin murtuu polttava huoli,
onko nyt Brünnhilde minun!

BRÜNNHILDE

Olenko nyt sinun?
Jumalainen rauha lepää minussa keinuen;
puhtain valo leimuaa liekein:
taivaallinen viisus häviää minusta,
rakkauden ilo ajaa sen pois!
Olenko nyt sinun?
Siegfried! Siegfried!
Etkö näe minua?
Kuinka katseeni sinua kuluttaakin,
etkö sokaistu?
Kuinka käsivarteni sinua puristavatkin,
etkö syty minulle?
Kuinka virtanaan vereni sinua vasten syöksyykin,
villi tuli, etkö tunne sitä?
Pelkäätkö, Siegfried,
et kai pelkää villiä, riehuvaa naista?

SIEGFRIED

Ha! Niinkuin verten virrat sytyttävät toisensa,
niinkuin katseet säteillään toisiaan kuluttavat,
niinkuin käsivarret intohimoisesti puristavat toisiaan,
tulee takaisin vahva rohkeuteni,
ja pelko, ah,
en koskaan oppinut pelkoa, jonka tuskin opetit minulle:

pelko - minusta tuntuu,
minä tyhmä unohtin sen nyt kokonaan!

BRÜNNHILDE

Oi lapsellinen sankari! Oi loistava poika!
Sinä ylevimpien tekojen hupsu aarre!
Nauraen minun täytyy sinua rakastaa,
nauraen kannan sokeuteni,
nauraen tuhoudumme!
Hyvästi Valhallan loisteliäs maailma!
Romahtakoon tomuun ylpeä linnasi!
Hyvästi mahtailva jumalprameus!
Onnellinen loppu teille, ikuinen suku!
Revitty, teidän normien kohtalonköysi!
Jumalten tuho, synkeä, laskeudu!
Tyhjyyteen yö, tuo sumusi!
Minulle loistaa nyt Siegfriedin tähti;
hän on minulle ikuisesti, on minulle
ainaisesti,
perintö ja omaisuus, yksi ja kaikki:
loistava rakkaus, naurava kuolema!

SIEGFRIED

Nauraen heräät sinä onnellinen minulle:
Brünnhilde elää, Brünnhilde nauraa!
Terve päivälle, joka meidät valaisee!
Terve auringolle, joka meille paistaa!
Terve maailmalle, jossa Brünnhilde elää!
Hän herää, hän elää,
hän nauraa minulle.
Kirkaana loistaa minulle Brünnhilden
tähti;
hän on minulle ikuisesti, on minulle
ainaisesti,
perintö ja omaisuus, yksi ja kaikki:
loistava rakkaus, naurava kuolema!

Monissa Wagnerin ja germaanisen taruston
käyttämässä nimissä on joko osittain tai
kokonaan selvä merkitysviite:
Siegfried: Sieger = (taistelun) voittaja;
Friede = rauha
Siegmund = esim. "Voitokas"

Notung = esim. "Ahdistus" tai "Turma";
Not = hätä, ahdinko, puute,
välttämättömyys, pakko, tarve
Nibelung, nibelungit vastannee
(Wagnerilla) lähinnä suomen maahisia;
näiden kotipaikka Nibelheim: Nibel
muistuttaa sanaa Nebel = sumu, jolloin
Nibelheim = Sumukoti; germaanisissa
muisnaistaruissa sama sana esiintyy
myös muodossa 'Niflheim' ja tarkoittaa
muinaista Atlantis-mannerta
Alben todennäköisesti tarkoittaa
henkiolentoja, tässä on käytetty
käännöstä haltiat vrt. Alberich
Riesenheim = Jättiläiskoti
Wälse oli Wotanin nimi hänen ollessaan
ihmisten parissa. Wälsungit ovat Wälseen
ihmisjälkeläisiä: kaksoispari Sieglinde ja
Siegmund, joiden jälkeläinen on
Siegfried.
Neidhöhle = Kadeluola
Brünnhilde; Brünne = haarniska
Erda = esim. "Maa-äiti"; Erde = maa

MILS-ÄÄNITTEET

MILS RECORDS

WORLD PREMIERE RECORDINGS

MILS 9761

Herman Rechberger: Laurentius

MAAILMAN ENSIMMÄINEN

Lassi Virtanen (T),
Heikki Orama (B), Tapani
Valtasaari (Bar), Jaakko Hietikko (B),
Aki Alamikkotervo (T), Jukka Salminen (T),
Jukka Romu (Bar), Reijo Ikonen (T), Hans Lydman (Bar), Hannu Malin (B),
Pekka Kähkönen (Bar), Merja Halmetoja-Sivonen (S), Matti Heinikari (T),
Sören Lillkung (Bar), Hannu Forsberg (B-Bar), Petri Antikainen (B-Bar);
Audite-kuoro, Jarmo Eerikäinen - Jaana Kärkkäinen - Kirimo Lintinen -
Jarmo Savolainen, syntetisaattori; Kari Tikka, kapellimestari

LATINANKIELINEN OOPPERA

MILS 9651

Alexandr Arutjunjan: Tuubakonsertto

Harri Wessman: Concertino käyrätorvelle

Atso Almila: Pasuunakonsertto

OULU SYMPHONY ORCHESTRA

Atso Almila, kapellimestari

Harri Lidsle, tuuba

Esa Tukia, käyrätorvi

Erkki Hirsimäki, pasuuna

Hanki levyliikkeestäsi tai tilaa suoraan tuottajalta:

MILS MUSIIKKI OY, Vaskisenäntie 49, 21500 Piikkiö; p. & fax: 02-4798896